

Parapluien

En Paraplui det er et luftigt Væsen,
Som oftest har den otte lange Been;
Den tidt af Silke er, hvo ei er kræsen,
Af Nankin, Cambrigds og kan have een.
Den hører næsten til Fornødenheder.
Den conservere skal vor Pynt og Stads;
Sin Eier mangel Plage den bereder,
Jeg har for den havt mangel artig Spas.
Engang jeg gik saa smukt paa Østergade
Med splinter-funkelnye Paraplui;
Jeg havde kjøbt den i den franske Lade
Hos Herr *Nabrin*, der har saa svært et Rye.
Det regned snart; jeg lod mig dog ei skrække,
Jeg Fjenden bød et vandtæt Silkeskjold;
Men Blæsten var vel haard, den vilde trække
Det lette Væsen bort, den lede Trolld!
Da jeg til Hjørnet kom af Hallandsaasen,
Gav Vinden opad et forsvarligt Træk.
Ei hjalp, hvordan jeg dirigered Kaasen,
Min Regnafleder havde alt en Læk.
Den franske Stads jeg altsaa maatte bære
Med brukne Been og Arme til *Nabrin*:
Den hele Stads var mig en kostbar Lære:
At fine Pynt er stundom og *trop fin*.
En anden Gang jeg nær fik banket Ryggen
Fordi jeg Hatten stødte af en Mand;
Men raske Been, beskyttede af Lykken,
Hjalp velbeholden mig fra Farens Rand.
Jeg glemt har mange, mange Paraplui.
Snart her, snart der, fik sjældent dem igjen;
En slem Geschichte er det Vei'r med Byger,
Er Regnen standset, let man glemmer den.
Som oftest saa uheldigt traf det gjerne,
At jeg i Solskin slæbte paa mit Skrog,
Og naar det mig mod Regnen skulde skjærme,
Stod det sædvanligt hjemme i en Krog.
Jeg ogsaa tidt har laant et saadant Meubel
Ud til en eller anden gammel Ven,
Men kan man troe det, skjøndt det ei var Pøbel,
Kom Parapluien sjældent hjem igjen.
Nok sagt om denne store Landeplage,

Min sidste troer jeg blev i *Bellevue*;
Jeg aldrig mere vil i mine Dage
Bortkaste Penge til en Paraplui!